

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/115/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720204384
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5720204384.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: S. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXXX/X, S., zastúpeného JUDr. Ladislavom Mejstríkom, advokátom so sídlom E. B. Lukáča 2, Martin, IČO: 50 412 272, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie nemajetkovej ujmy a náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 10C/68/2020-181 zo dňa 13. 08. 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., odvolaním nenapadnutom, ponecháva **n e d o t k n u t ý .**

Žalobcovi proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej cit. zák.), vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody 2 400,36 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy od 19. 05. 2020 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy 4 140,- eur, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (II.), žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III.). Ďalej rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Vychádzal z toho, že žalobca sa proti žalovanému domáhal zaplatenia 5 000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy spolu s úrokom z omeškania a 2 543,20 eur titulom náhrady škody taktiež s príslušným úrokom z omeškania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje nároky odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa zo 16. 04. 2017 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, a to svojej manželky, voči ktorému uzneseniu podal sťažnosť, pretože skutku sa nedopustil. Okresná prokuratúra jeho sťažnosť zamietla ako nedôvodnú. Dňa 15. 04. 2017 o 11,55 hod. bol zadržaný a od tohto momentu mu bola obmedzená osobná sloboda a následne na základe návrhu prokurátora bol Okresným súdom Martin dňa 18. 04. 2017 vzatý do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, t. j. pre dôvodnú obavu, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti s tým, že sudca pre prípravné konanie zamietol jeho žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou, jeho písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal ponúkané prevzatie záruky dôveryhodnou osobou. Na základe jeho sťažnosti krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil, prepustil ho na slobodu a väzbu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a súčasne mu uložil obmedzenia spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov na verejnosti a v

domácom prostredí a uložil mu povinnosť podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu. Navyiac mu bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze úmyselne sa priblížiť k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 m, v zákaze zdržiavať sa v blízkosti jej obydli, v zákaze v akejkoľvek forme kontaktovať poškodenú, vrátane elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Jeho žiadosť o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnej osoby bola pritom zamietnutá, takisto ako aj žiadosť o nahradenie písomným sľubom a nahradenie väzby peňažnou zárukou. Obmedzenie osobnej slobody trvalo od 15. 04. 2017 do 26. 04. 2017 a následne po prepustení z väzby mu boli uložené povinnosti obmedzenia, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života a zamedzili mu výkon práce. Následne uznesením okresnej prokuratúry zo 14. 12. 2017 bola trestná vec postúpená na prejednanie Okresnému úradu v Martine, odbor všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky prípravného konania ukázali, že nejde o zločin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom proti občianskemu spolunažívaniu. Uvedený úrad rozhodnutím, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. 04. 2018 rozhodol o zastavení konania vo veci tohto priestupku. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú Ministerstvu spravodlivosti SR, ako aj zaplatiť nemajetkovú ujmu, avšak jeho žiadosť bola vyhodnotená ako nedôvodná. Je zrejmé, že žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla začatím trestného stíhania, vznesením obvinenia voči jeho osobe, jeho zadržaním ešte pred vznesením obvinenia a v súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Súčasne uplatnil aj nárok na trovy právneho zastúpenia, ktoré vynaložil prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu v priestupkovom konaní, ktoré bolo vyvolané uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorým vec postúpila na prejednanie a rozhodnutie priestupkového orgánu. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že väčšina z nich nebola vynaložená účelne a že boli nesprávne vyúčtované a pokiaľ ide o väzbu, že by si ju žalobca zaviniel sám. Konštatoval, že k zadržaniu žalobcu, k vzneseniu obvinenia voči nemu a vzatiu do väzby viedlo predovšetkým účelovo podávané trestné oznámenie jeho bývalej manželky, v ktorom ho obvinila zo skutkov, ktoré sa nikdy nepreukázali, ako to vyplýva z rozhodnutia okresného úradu. Bývalá manželka žalobcu bola rozsudkom z 03. 12. 2018 uznaná za vinnú zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu dva roky a bola jej uložená povinnosť nahradiť žalobcovi ako poškodenému škodu z titulu bolestného, ktorého trestného činu sa dopustila dvomi skutkami, a to 10. 03. 2017, keď po predchádzajúcej hádke zobrala nôž a pristúpila k manželovi a priložila nôž špičkou k jeho krku so slovami „ja ťa raz zapichnem“, potom nôž sňala z krku a 15. 04. 2017 okolo 07,00 hod. napadla manžela s nožom o dĺžke čepele 11 cm a pichla ho v oblasti ľavej lopatky, čím mu spôsobila drobnú ranu s dobou liečenia v trvaní 3 až 6 dní, čím sa potvrdilo tvrdenie žalobcu, že 15. 04. 2017 síce mali manželka a manžel konflikt, avšak bola to práve manželka žalobcu, ktorá ho bodla nožom v oblasti ľavej lopatky, následne na čo oznámil jej konanie polícii, ktorá ju požiadala o vysvetlenie a riešila jej následné účelové trestné oznámenie. Žalobca sa k svojej trestnej činnosti nikdy nepriznal, trestné oznámenie manželky označoval za účelové, v snahe vyhnúť sa postihu za skutok, ktorého sa dopustila predtým ako na ňu žalobca podal oznámenie polícii, ktorú aj v ranných hodinách privolal, čomu žiadny orgán činný v trestnom konaní nevenoval náležitú pozornosť. Zavinenie žalobcu na vznesení obvinenia a následnom vzatí do väzby nemožno vidieť v tom, že pri zadržaní bol pod vplyvom alkoholu, že konflikty s manželkou priznával, aj keď nie v takom rozsahu a v takej intenzite, ktoré by zakladali podozrenie pre spáchanie trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Žalobca bol vzatý do väzby z dôvodu, že v prípade nevzatia do väzby by v trestnej činnosti mohol pokračovať. Trestná činnosť žalobcovi nikdy nebola preukázaná a v priestupkovom konaní sa nakoniec nepreukázal ani skutok, ktorý mu bol kladený za vinu. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného, že by si žalobca bol zaviniel vznesenie obvinenia a najmä vzatie do väzby sám. Ďalej mal za to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineného, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (II. ÚS 25/2011). Pretože žalobca si nezaviniel ani väzbu a došlo k naplneniu predpokladov na náhradu škody podľa ust. § 8 ods. 3 písm. c/ citovaného zákona, má právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená aj rozhodnutím o väzbe. Trovy obhajoby, tak ako boli vyčíslené v listine nazvanej „Uplatňovanie trov obhajoby“ považoval súd všetky úkony uvádzané pod bodom 1 až 19 za žalobcom preukázané, keďže vyplývali z pripojeného trestného spisu, resp. žalobca v priebehu konania k nim predložil dôkazy. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že ich prevažná väčšina bola neúčelná a

nebol dôvod, aby sa obhajca zúčastňoval všetkých vyšetrovacích úkonov, akými boli napr. výsluchy svedkov a pod., pretože právo obvineného na obhajobu je dané v ust. § 34 ods. 1 Trestného poriadku a patrí medzi základné zásady trestného konania podľa ust. § 2 ods. 9 Trestného poriadku a obhajca mal právo uskutočňovať všetky úkony, ktoré mu umožňuje Trestný poriadok, najmä v zmysle ust. § 44 ods. 2 Trestného poriadku, pričom právo na obhajobu je navyše ústavným právom. Preto považoval za nemiestne skúmať, či účasť obhajcu v prípravnom konaní pri výsluchu toho ktorého svedka bola alebo nebola dôvodná, rovnako či bola alebo nebola dôvodná jeho účasť pri úkonoch súdu, resp. či obhajca predkladal dôkazy orgánom činným v trestnom konaní, tak ako to nakoniec vyplynulo zo spisu a bolo preukázané. Obhajca si správne vyúčtoval aj cestovné náklady a náhrady za stratu času pri ceste na neverejnú zasadnutie krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe. Spolu takto trovy obhajoby predstavovali 2 314,94 eur, pričom je zrejmé, že žalobca ich obhajcovi aj zaplatil 16. 02. 2020, čím došlo k zmenšeniu majetkovej podstaty žalobcu úhradou trov obhajoby v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a nezákonným rozhodnutím o väzbe. Súčasne má žalobca aj právo na náhradu trov, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v priestupkovom konaní, keďže nebolo vyvolané individuálnym oznámením nejakej osoby, ale rozhodnutím prokurátorky, ktorá dôkaznú situáciu vyhodnotila tak, že sa síce stal skutok, ale nie je trestným činom, avšak mohol by byť priestupkom. Aj trovy právneho zastúpenia v priestupkovom konaní boli vyúčtované správne v súlade s ust. § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Súčasne si žalobca podľa § 16 ods. 4 uplatnil aj nárok na 5 % úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom ministerstvo spravodlivosti mu oznámilo, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, pričom výška úroku z omeškania zodpovedá limitu uvedenému v ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. k 19. 05. 2020, v ktorom smere taktiež považoval žalobu za dôvodnú, a preto jej v tejto časti vyhovel. Žalobca si uplatnil aj nárok podľa § 17 ods. 2, 3, 4 citovaného zákona na odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže vedenie trestného stíhania proti žalobcovi sa nakoniec ukázalo ako nedôvodné a nezákonné, spôsobilo jeho dlhodobý stres, ktorému bol vystavený od zadržania 15. 04. 2017 do 16. 01. 2018, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie prokurátorky o postúpení veci do priestupkového konania. Následne však bol v roku 2018 žalobca vystavený ďalšej právnej neistote v súvislosti s prebiehajúcim priestupkovým konaním voči nemu. Ďalej mal za to, že z trestného spisu síce vyplynulo, že bol pre priestupky opakovane stíhaný, naposledy v roku 2016, za čo mu bola uložená bloková pokuta, ako aj to, že v minulosti už bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tv/1/13, ktoré odsúdenie bolo ale zahladené a predtým bol stíhaný vojenskou obvodovou prokuratúrou, pričom jeho trestné stíhanie bolo podmiennečne zastavené a v skúšobnej dobe sa osvedčil, teda jeho predchádzajúce odsúdenia alebo postihy boli zahladené. V období, keď došlo k trestnému stíhaniu žalobcu však tento riadne pracoval ako kamionista, čo vylučovalo systematické - dennodenné požívanie alkoholických nápojov. Na druhej strane jeho manželstvo sa dostalo do krízy, čo nakoniec vyústilo do konfliktu 15. 04. 2017, pričom situácia v manželstve by zrejme viedla aj tak k rozvodu a následnému rozhodovaniu o právach a povinnostiach k maloletému synovi, avšak trestné stíhanie žalobcu, jeho väzba a zákazy, ktorým bol vystavený na základe rozhodnutia krajského súdu, teda dohľadu probačného a mediačného úradníka, zákazu konzumovať alkoholické nápoje a povinnosti podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu, ale najmä obmedzenie spočívajúce v zákaze priblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 m a zdržiavať sa v blízkosti jej obydľia, kde sa v tom čase samozrejme pri matke zdržiaval jeho maloletý syn, nesporne zo dňa na deň pretrhlo puto medzi otcom a synom a táto situácia podľa vykonaného dokazovania, výpovedí svedkov, žalobcu bolestne zasiahla. K jeho duševnému pokoju neprispievali ani zvedavé reakcie okolia, ktorým bol pochopiteľne vystavený. Preto mal súd za to, že je na mieste odškodniť ujmu, ktorá žalobcovi nastala v dôsledku nezákonných rozhodnutí a vo vznesení obvinenia a o väzbe v priebehu nezákonne vedeného trestného konania voči nemu aj v peniazoch. Žalovaná strana síce namietala neprimerane vysokú požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000,- eur, avšak trestné konanie proti žalobcovi trvalo od 15. 04. 2017 do právoplatného rozhodnutia o postúpení veci 276 dní, z toho žalobca 12 dní strávil vo väzbe a následne po dlhšej dobe bol prepustený z väzby, vylúčený z užívania bytu, vylúčený zo styku so synom, ktorý zostal u matky. Náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5 000,- eur v prepočte na počet dní trestného stíhania, z ktorých 12 dní bola obmedzená osobná sloboda žalobcu, predstavuje 5 000,- eur sumu 18,12 eur denne, ktorá suma vzhľadom na životné obmedzenia, ktorým bol žalobca vystavený (a súd bol presvedčený), stres nimi spôsobený, ktorý našiel odozvu aj v zhoršení zdravotného stavu žalobcu, sa mu nejavila ako neprimerane vysoká, vychádzajúc aj z rozhodovacej praxe, kde náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch sa pohybuje od 11,- až do 20,- eur, v prípade nezákonne vedeného trestného stíhania, poukazujúc na rozhodnutia konkrétnych súdov. S prihliadnutím na cenový vývoj od vydania uvádzaných rozhodnutí a s prihliadnutím na skutočnosť, že väzba žalobcu trvala len 12 dní, no na druhej strane s prihliadnutím na skutočnosť, že počas celej doby trestného stíhania sa žalobca

musel podrobovať obmedzeniam, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v minulosti opakovane porušoval zákon, dospel súd k presvedčeniu, že primeraným odškodnením pre neho je odškodnenie v sume 15,- eur za deň, čo pri 276 dňoch vedeného trestného stíhania predstavuje 4 140,- eur, v ktorej sume priznal odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch a vo zvyšku uplatneného nároku istinu, ale aj úroky z omeškania, žalobu žalobcu zamietol. K istine náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi nepriznal požadované úroky z omeškania, pretože tento nárok mu vznikol až rozhodnutím súdu, a teda s jej uspokojením žalovaný v omeškaní nebol. O trovách konania rozhodol vychádzajúc z čl. 4 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, teda ako keby bol v celom rozsahu úspešný. Neúspech žalobcu v časti náhrady škody a úrokov z omeškania, ktoré žalobca požadoval priznať z náhrady nemajetkovej ujmy za obdobie do rozhodnutia súdu, považoval popri priznanom plnení za neúspech nepatrný a pokiaľ ide o neúspech v časti priznanej nemajetkovej ujmy, vychádzal zo skutočnosti, že v tomto prípade rozhodnutie výrazne záviselo od jeho úvahy, ktorá sa len rámcovo mohla odvíjať od ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona a judikatúry v obdobných prípadoch.

2. Proti výroku I., III., IV. uvedeného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP a žiadal ho zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že žalobca si zavinil trestné stíhanie, aj väzbu, a preto je jeho zodpovednosť za škodu vylúčená. Pre posúdenie zavinenia trestného stíhania/väzby nie je možné vychádzať z výsledku trestného konania a dôkazov, ktoré vyšli najavo až v ďalšom konaní a ktoré neboli v čase rozhodovania o vznesení obvinenia/vzatí obvineného do väzby známe. V konaní síce bolo preukázané, že trestné oznámenie bolo podané bývalou manželkou žalobcu účelovo, avšak v čase jeho podania orgány činné v trestnom konaní nemali inú možnosť ako začať voči žalobcovi trestné stíhanie s prihliadnutím na skutkové okolnosti pred vznesením obvinenia. Zo zápisnice o výsluchu zadržaného - podozrivého zo 16. 04. 2017 vyplýva, že žalobca je požívateľom alkoholu, háda sa s manželkou a zároveň priznáva, že hádky sú od minulého týždňa agresívne a v poslednom období je dosť možné, že manželke aj nadával. Z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že jeho problémy s alkoholom, aj jeho expresívne verbálne prejavy voči poškodenej boli potvrdené výpoveďami svedkýň (susedky a matky poškodenej), pričom zo sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia vyplýva, že tento bol v minulosti dvakrát trestne stíhaný, pričom obe trestné stíhanie potvrdzujú, že už v minulosti použil fyzické násilie voči inej osobe a zároveň mal problémy s konzumáciou alkoholu, pričom z návrhu na vzatie do väzby vyplýva, že v deň zadržania 15. 04. 2017 bola opakovane vykonaná u neho dychová skúška s výsledkom vždy viac ako 1 promile alkoholu, pričom žalobca potvrdil sám konflikty s manželkou pri svojom výsluchu na pojednávaní 02. 06. 2021. Neobstojí preto názor súdu prvej inštancie, že žalobca sa voči vtedajšej manželke nedopustil konania, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu, dokonca ani priestupku a nemožno o zavinení väzby uvažovať. V súvislosti so zavinením väzby žalovaný poukázal na to, že žalobca bol vzatý do väzby, nakoľko v prípade jeho ponechania na slobode by opätovne páchal trestnú činnosť. Poukázal na to, že žalobca bol vzatý do väzby dôvodne, pričom s ohľadom na skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, boli podstatné zistenia o jeho pretrvávajúcich, dlhoročných problémoch s alkoholom, ktoré zľahčoval, pričom sudca pre prípravné konanie poukázal na blokovú pokutu z roku 2013 (cyklista pod vplyvom alkoholu), rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica právoplatný 15. 11. 2013, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ako aj podmienčne zastavené trestné stíhanie pre trestný čin výtržníctva a ublíženia na zdraví. Závery o nekontrolovanom požívaní alkoholických nápojov potvrdil aj krajský súd, ktorý uznesením uložil povinnosť žalobcovi podrobiť sa ambulantnému protialkoholickému liečeniu a konštatoval, že má sklony aj k protiprávnemu konaniu násilnej povahy. Teda v žiadnom smere nespochybnil správnosť záverov sudcu pre prípravné konanie o existencii dôvodu väzby. Z odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom mal súd za to, že trestná činnosť žalobcovi nikdy nebola preukázaná a v priestupkovom konaní sa nakoniec nepreukázal ani skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, je zrejmé, že posudzoval zavinenie žalobcu výlučne v kontexte výsledku trestného konania a nie okolností, ktoré predchádzali vzneseniu obvinenia, resp. jeho vzatiu do väzby, čo je v rozpore s ust. § 8 ods. 5, ods. 6 písm. a/ citovaného zákona. Preto na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne sa vysporiadal s ním tvrdenými skutočnosťami, ktoré predstavovali zavinenie žalobcu na vznesení obvinenia a vzatí do väzby. Nedostatočné je odôvodnenie pri určovaní výšky škody a nemajetkovej ujmy, keďže súd vôbec nediferencuje medzi žalobcom deklarovanými právnymi titulmi uplatneného nároku na náhradu škody - uznesenia o vznesení obvinenia a rozhodnutia o väzbe, a preto nie je možné ustáliť, aká majetková škoda a nemajetková ujma mala žalobcovi vzniknúť v príčinnej súvislosti s tým ktorým právnym titulom, ktoré súd de facto stotožňuje, ktorý nedostatok sa osobitne prejavuje pri

odôvodnení priznania náhrady nemajetkovej ujmy, z ktorých dôvodov nezodpovedá požiadavkám § 220 ods. 2 CSP a je nepreskúmateľné. Nediferencovanie medzi právnymi titulmi ovplyvnilo aj odôvodnenie v časti vzniku a výšky majetkovej škody. Súd sa nevysporiadal s jeho námietkami k preukázaniu vzniku majetkovej škody, keďže z predloženého výpisu z účtu nevyplýva účel platby, t. j. za akým účelom, resp. za aké vykonané služby advokáta boli predmetné platby vykonané, pričom žalobcom predložená listina označená ako Uplatnenie trov obhajoby v trestnom konaní obsahuje variabilný symbol uvedený pri výpise pri vklade sumy 2 457,70 eur, ktorý nezodpovedá variabilnému symbolu, ku ktorému mala byť vykonaná úhrada v zmysle listiny, ktorý nedostatok síce žalobca zhojil predložením faktúr so správnym variabilným symbolom, avšak z nich nevyplýva, že by ich prílohou bola aj listina. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal účelnosťou jednotlivých úkonov právnej služby, keď dokazovanie obmedzil iba na zistenie, či sa obhajca úkonu právnej služby zúčastnil a ako dlho trval a ust. § 18 ods. 3 citovaného zákona, podľa ktorého je možné za škodu považovať iba náklady za právne služby skutočne poskytnuté, za úkony účelne realizované a správne vyčíslené. Súd porušil zásadu rovnosti strán podľa čl. 6 ods. 1 CSP tým, že vykonal dokazovanie čítaním ním zvolených listín z pripojeného trestného spisu. Aj keď je pravdou, že žalobca navrhol pripojenie trestného spisu, tento návrh súvisel s preukázaním skutkového stavu trestného konania, t. j. nenavrhol ho za účelom preukázania dôvodnosti vyčísleného nároku na náhradu trov obhajoby a ak by tak aj urobil, bolo jeho procesnou povinnosťou označiť konkrétne listiny trestného spisu, ktoré žiadal oboznámiť, t. j. vykonanie dôkazu relevantným spôsobom nenavrhol. Súd priznal žalobcovi aj právo na náhradu trov, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v priestupkovom konaní, pričom žalovaný namietal existenciu príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia, rozhodnutím o väzbe a nákladmi na právne zastúpenie v konaní o priestupku, ktoré je samostatným konaním a ktoré neprebiehalo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, ani s rozhodnutím o väzbe, ktoré žalobca označil za domnelé tituly nároku na náhradu škody. Ak by chcel žalobca uplatniť nárok na náhradu majetkovej škody, musel by označiť zásah v podobe nezákonného rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní podľa z. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktoré by bolo po jeho právoplatnosti zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť súdom podľa Správneho súdneho poriadku. K odôvodneniu, že konanie bolo vyvolané rozhodnutím prokurátorky, poukázal na skutočnosť, že v zmysle TP mohol žalobca proti rozhodnutiu o postúpení podať sťažnosť, čo neurobil, čím de facto s uvedeným postupom súhlasil, a preto takéto rozhodnutie nie je možné považovať za nezákonné podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a už vôbec nie je možné spôsobom neobmedzenej kauzality odôvodňovať od uznesenia o vznesení obvinenia vznik škody v podobe trov priestupkového konania. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody v podobe účelne vynaložených trov konania je možná iba v súvislosti s konaním, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, resp. rozhodnutie o väzbe. Ani čl. 50 ústavy negarantuje žalobcovi právo na obhajobu v priestupkovom konaní, a teda ak sa v ňom dal zastúpiť právnym zástupcom, nielen že nesúvisia s uznesením o vznesení obvinenia/väzbou, teda ich priznanie je v rozpore s § 18 ods. 1, ale nemôžu byť považované ani za účelne vynaložené podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona. Na pojednávaní súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia skonštatoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje, je zatiaľ v pomerne vysokej výške (5 000,- eur) a nie je preukázaný. Žalobca uviedol len všeobecne, že väzba a trestné stíhanie zanechalo na ňom dosť veľké následky, pričom všetky ďalej uvádzané skutočnosti (podrobovanie sa vyšetreniam, probačnému a mediačnému dohľadu, zdravotné problémy) už boli súdu známe z podaní žalobcu a z obsahu trestného spisu, pričom ani z výsluchu svedkov nevyplynuli žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by podporovali záver o vzniku nemajetkovej ujmy, ktorú by bolo potrebné saturovať v peniazoch v žalobcom požadovanej výške. Aj napriek uvedenému súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 140,- eur. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, z ktorých mal spočívať prípadný zásah do jeho osobnosti, práv a základných slobôd a vec zostala v rovine ničím nepodložených tvrdení všeobecného charakteru o zásahu do jeho súkromného, rodinného, spoločenského života v dôsledku trestného stíhania a vykonanej väzby, ktoré nereflektovali na potrebu jednoznačnej identifikácie konkrétneho zásahu a ním spôsobeného konkrétneho následku, čo potvrdzujú aj svedecké výpovede na pojednávaní. Z výpovede svedkyne H. V. vyplýva, že žalobca pracoval na trojtýždňové turnusy a jeden týždeň bol doma, pričom sám žalobca potvrdil, že syna málo vídaval, napriek čomu súd konštatuje, že trestné stíhanie žalobcu a jeho väzba a zákazy, najmä obmedzenie spočívajúce v zákaze priblížiť sa na vzdialenosť menšiu ako 5 m a zdržiavať sa v blízkosti bydliska manželky, kde sa zdržiaval aj maloletý syn, nesporne zo dňa na deň pretrhli puto medzi otcom a synom, ktorá situácia ho bolestne zasiahla. Preto uvedený názor súdu, že práve trestné stíhanie a väzba boli príčinou pretrhnutia puta medzi otcom a synom považoval za nesprávny, keďže tento zásah mohol byť iba jednou z príčin aj vzhľadom na konflikty v rodine. Pokiaľ dôvodil, že v období, kedy došlo k trestnému stíhaniu žalobcu, tento riadne pracoval ako

kamionista, čo vylučovalo systematické dennodenné požívanie alkoholických nápojov, jednalo sa iba o predpoklady a nie preukázané skutočnosti. Pokiaľ dôvodil ďalej tým, že za pravdepodobnú príčinu cukrovky považoval stres spôsobený trestným stíhaním a väzbou, mal za to, že táto otázka nie je otázkou právnou a vyjadroval sa k otázke, ku ktorej je potrebné disponovať odbornými znalosťami, ktoré závery nemali podklad vo vykonanom dokazovaní, čo aj nesprávne právne posúdil, keďže škoda na zdraví predstavuje osobitný nárok, ktorý sa uplatňuje na základe osobitného zákona č. 437/2004 Z. z. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že v roku 2017 predstavovala výška minimálnej mzdy 435,- eur, ktorej 50-násobok predstavuje 21 750,- eur. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy mal súd zobrať do úvahy porovnanie maximálnej možnej dĺžky väzby v trvaní 48 mesiacov so skutočne vykonanou väzbou v trvaní 12 dní. V prípade sumy 21 750,- eur ide o kumulovaný limit náhrady za ujmu spôsobenú vzatím do väzby (vrátane náhrady za trestné stíhanie). Trestné stíhanie v trvaní necelých 8 mesiacov a v rámci neho vykonanú väzbu v trvaní 11 dní nemožno vyhodnotiť ako zásah odôvodňujúci priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške priznanej súdom. Poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných prípadoch, avšak so závažnejšími zásahmi do súkromného, rodinného a spoločenského života a neporovnateľne závažnejšími skutkovými okolnosťami prípadov. Ďalej mal za to, že súd sa nevenoval príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. Poukázal na slová žalobcu, že spúšťačom vykonštruovaného trestného oznámenia a následného nezákonného trestného, aj väzobného stíhania žalobcu bolo konanie jeho bývalej manželky, ktorá sa rozhodla po tom, čo ju vyťažovala polícia, celú záležitosť riešiť účelovým trestným oznámením. Súd v odôvodnení jednoznačne konštatuje, že k zadržaniu žalobcu, k vzneseniu obvinenia voči nemu a vzatiu do väzby viedlo predovšetkým účelovo podávané trestné oznámenie jeho bývalej manželky, z čoho vyplýva, že ak mala žalobcovi vzniknúť nejaká ujma, táto nevznikla v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale v dôsledku trestného oznámenia bývalej manželky, t. j. jedná sa o zodpovednosť inej osoby podľa Občianskeho zákonníka. Bez podania trestného oznámenia by OČTK nemali dôvod voči žalobcovi v trestnoprávnej rovine postupovať. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania sa uplatňuje zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Poukázal na to, čoho sa žalobca domáhal v petite žaloby a čo mu bolo priznané a v čom bola žaloba vo zvyšku ako nedôvodne zamietnutá. Preto žalobcovi nemôže patriť náhrada trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP a už vôbec nie v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy a o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdeliť. Poukázal na to, že zákonné ustanovenie, ktoré by súdu v rámci rozhodovania o trovách konania súvisiacich s priznaným plnením, ktorého výška bola určená na základe voľnej úvahy súdu, sa v CSP nikde nenachádza. V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania nemožno len mechanicky priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania vychádzajúc len z úspechu žalobcu v základe nároku, tak ako to urobil súd prvej inštancie bez zohľadnenia rozdielu medzi výškou žalobcom požadovanej a súdom priznanej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. V otázke nepriznania úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti, ale za čiastočný úspech.

3. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovými a právnymi závermi, majúc jeho odôvodnenie za úplne v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Mal za to, že žalovaný namiesto toho, aby prijal zodpovednosť v rámci hospodárnosti konania a uznal jeho nárok, od začiatku neguje veci do posledného detailu (napr. režijný paušál, ktorý bol priznaný správne) a takisto poukazuje na irelevantné skutočnosti, ako napr. uvedenie nesprávneho variabilného symbolu na faktúre za právne služby. Žalovaný pripúšťa, že exmanželka na neho podala trestné oznámenie účelovo, avšak obraňuje OČTK, že nemali inú možnosť ako ho začať trestne stíhať, s čím sa vôbec nestotožňuje. Žalovaný v odvolaní poukazuje na jeho minulosť, avšak táto nemá nič spoločné so skutkom, ktorý mu OČTK kládli za vinu, za ktorý bol nezákonne stíhaný a dokonca aj väznený, nehovoriac o tom, že celé trestné stíhanie malo pre neho, aj pre jeho najbližšie okolie uvedený negatívny dopad.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vrátane nadväzujúceho výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalovaný, krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správny skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, napíňajúcimi atribúty ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacej námietke žalovaného krajský súd dopĺňa, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť podľa § 6 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným, nadbytočným. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia.

Štát preto zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a žalobca má na jej náhradu nárok (§ 3 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 17 ods. 1 cit. zákona), pričom náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 cit. zákona). Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má aj ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu, avšak za predpokladu, že dotknutá osoba si väzbu nezavinila sama (§ 3 ods. 1 písm. c/, § 8 ods. 5 písm. c/, ods. 6 písm. a/ cit. zákona).

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca od začiatku trestného konania tvrdil, že 15. 04. 2017 v ranných hodinách ho manželka napadla nožom a pichla ho ním do ľavej lopatky, v dôsledku čoho privolať hliadku polície, ktorá ranu zdokumentovala, pričom až následne manželka po tom, čo za ňou prišla polícia kvôli vysvetleniu, podala na neho vykonštruované trestné oznámenie za skutok, ktorý od začiatku popieral. Zo spisového materiálu ďalej jednoznačne vyplýva, že uvedenými tvrdeniami žalobcu sa vyšetrovateľ, prokurátor, ani súdy rozhodujúce o väzbe nezaoberali, napriek tomu, že ich pri výpovediach uvádzal, čím porušili základnú zásadu trestného konania, t. j. s rovnakou starostlivosťou objasniť okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku).

Vychádzajúc z uvedeného neobstojí tvrdenie žalovaného, že si žalobca väzbu, resp. vznesenie obvinenia spôsobil sám, a preto nemá nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, ani že škoda, resp. nemajetková ujma nevznikla v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, ale v dôsledku trestného oznámenia manželky, v ktorej súvislosti sú tvrdenia žalovaného o objektívnych skutočnostiach týkajúcich sa predchádzajúceho spôsobu života a konania žalobcu pre posúdenie zavinenia nepodstatné.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovaného krajský súd dopĺňa, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, aké trovy konania, konkrétne trovy právneho zastúpenia vznikli žalobcovi v trestnom konaní v súvislosti so vznesením obvinenia a rozhodnutím o väzbe, ako aj v priestupkovom konaní, pričom z odôvodnenia rozsudku vyplýva, aké úkony a v akej výške boli súdom priznané. Vychádzané bolo z Uplatnenia trov obhajoby v trestnom konaní a v priestupkovom konaní, vystavených faktúr a výpisu z účtu právneho zástupcu potvrdzujúceho ich zaplatenie žalobcom na jeho účet, vo vzťahu k čomu je poukazovanie na iný variabilný symbol žalovaným bezpredmetné. Správnosť vyúčtovania zisťoval súd na pojednávaní pri oboznamovaní sa s trestným a priestupkovým spisom, o ktorých pripojenie za týmto účelom požiadal žalobca, pričom žalovaný, ktorý sa pojednávania zúčastnil, uvedený postup súdu nenamietal, keď z Uplatnenia trov obhajoby jednoznačne vyplýva, o aké sa jedná, a teda, z akých konkrétnych listín trestného spisu vyplývajú, a preto postupom súdu nebola porušená zásada rovnosti strán vykonávaním dôkazov bez návrhu niektorej zo strán. Právo žalobcu dať sa zastúpiť aj v priestupkovom konaní pritom jednoznačne vyplýva z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ako aj § 17 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Súd prvej inštancie sa pritom s účelnosťou úkonov právnej služby vysporiadal vo svojom

odôvodnení, pričom žalovaný ani len netvrdil, ničo preukazoval, ktoré trov právneho zastúpenia a z akého dôvodu boli vynaložené neúčelne. Súd správne priznal žalobcovi náhradu trov priestupkového konania aj z dôvodu, že podkladom na začatie konania o priestupku bolo právoplatné uznesenie prokuratúry o postúpení veci (§ 67 ods. 2 z. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch), ktoré bolo následne rozhodnutím správneho orgánu o zastavení konania fakticky zrušené, nakoľko spáchanie skutku nebolo žalobcovi preukázané.

9. Na zdôraznenie správnoti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovaného krajský súd dopĺňa, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu vyplývajú rozhodné skutočnosti, na základe ktorých priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške, ktorá predstavovala 15,- eur za deň, čo pri 276 dňoch vedeného trestného stíhania na základe nezákonného obvinenia, vrátane 12 dní väzby predstavovala 4 140,- eur, z čoho je jednoducho rozčleniteľná aj výška nároku nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu 180,- eur (15,- eur x 12 dní), pričom neprekročila ani limity stanovené v § 17 ods. 4 citovaného zákona, t. j. výšku náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa § 6 z. č. 215/2006 Z. z. (50-násobok minimálnej mzdy za rok 2017 vo výške 435,- eur predstavujúcej 21 750,- eur), keď skutočnosti uvádzané žalovaným o neprímeranosti priznaného nároku zostali v pozícii ničím nepodložených tvrdení, takisto ako aj ním uvádzané skutočnosti, že príčinou pretrhnutia puta medzi otcom a synom boli aj konflikty v rodine a o nevytlúčení systematického denno-denného požívania alkoholických nápojov, keďže uvedené z vykonaných výsluchov svedkov nevyplýva. Súd prítom zo zhoršeného zdravotného stavu žalobcu pri určení výšky nemajetkovej ujmy nevychádzal, keďže aj keď sa mu výška nemajetkovej ujmy 5 000,- eur v prepočte na počet dní trestného stíhania, z ktorých 12 dní bola obmedzená osobná sloboda žalobcu, t. j. 18,12 eur denne nejavila ako neprímerane vysoká, pri svojom rozhodovaní túto znížil na 15,- eur porovnaním rozhodovacej praxe s prihliadnutím na skutočnosť, že počas celej doby trestného stíhania sa žalobca musel podrobovať obmedzeniam, ktoré vyplývali z uznesenia krajského súdu, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že v minulosti opakovane porušoval zákon, a preto mu priznal ako odškodnenie nemajetkovej ujmy sumu 4 140,- eur a vo zvyšku uplatneného nároku, ale aj čo do úrokov z omeškania, žalobu zamietol.

10. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovaného, či už v prvoinštancnom alebo v odvolacom konaní krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, keďže v časti nároku na náhradu škody a úrokov z omeškania bol žalobca úspešný v prevažujúcej časti, pretože žalovaný bol úspešný len čo do sumy 142,84 eur, čo pri žalovanej istine 2 543,20 eur predstavuje 5,62 %-ný úspech v spore. V prevažujúcej časti bol úspešný žalobca aj čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže bol úspešný čo do jeho základu, pretože jeho výška závisí od úvahy súdu, ktorú nemohol nijako predvídať, lebo to objektívne nie je možné. Žalovaný bol úspešný len čo do úroku z omeškania z tohto nároku, ktorý pri desiatich mesiacoch od podania žaloby do rozhodnutia predstavoval 172,5 eur pri priznanej sume 4 140,- eur, čo predstavuje 3,99 %-ný úspech v spore (172,5 eur + 4 140,- eur = 100 %-ný úspech, 1 % = 43,13 eur, 172,5 : 43,13 = 3,99 %).

11. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vo vzťahu k nároku na náhradu škody, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).